

Σωκράτης Καμπουρόπουλος ([Socrates Kabouropoulos](#))

Ανάρτηση στο facebook, Σάββατο 11 Αυγούστου στις 11:54 μ.μ. ·

Την περασμένη Τετάρτη, η απορρύθμιση των δεικτών "πίεσης", "κορεσμού του αίματος σε οξυγόνο", "σφυγμών" (πολυοργανική ανεπάρκεια έγραψε το ιατρικό πιστοποιητικό), μας στέρησε λόγω μιας ενδονοσοκομειακής λοίμωξης τον αγαπημένο Αριστείδη Αραγεώργη (1961-2018), στα 57 του. Σήμερα τον αποχαιρέτησε στο Α' Νεκροταφείο όλη η πανεπιστημιακή κοινότητα.

Όταν κάποιος πεθαίνει νέος, παύει να μεγαλώνει. Τον Άρη θα τον θυμόμαστε πάντα στα 57 του, ούτε ένα μήνα μεγαλύτερο. Θα τον θυμόμαστε επίκουρο καθηγητή φιλοσοφίας των επιστημών, όχι τακτικό ή ομότιμο. Θα θυμόμαστε το αρυτίδωτο πρόσωπό του.

Οι παλιοί φίλοι κάποιου, όταν "φεύγει", ανακαλούν μια προηγούμενη ηλικία της παιδικότητας: αυτή που έζησαν με τον εκλιπόντα - στα καφενεία της Στουρνάρα και της Τζωρτζ, στα χρόνια του Πολυτεχνείου· στις επεισοδιακές διακοπές στον Αρμενιστή της Ικαρίας, με έναν παρολίγον πνιγμό· στα αποκριάτικα πάρτι στο πατρικό του, στον Αγ. Λουκά· στις απολαυστικές στιγμές του, μ' ένα πρόσωπο που μετατρέποταν το ίδιο σε ανέκφραστη, κωμική μάσκα.

Άλλοτε πάλι, πιο σοβαρές στιγμές, όπως όταν γράφαμε το πρόγραμμα δράσης των "Ανεξάρτητων Χημικών Μηχανικών", όταν συζητούσαμε τις άτυχες στιγμές σταδιοδρομίας και προσωπικής ζωής ή τον παράδοξο ρόλο ενός αναλυτικού φιλόσοφου που "κατεβαίνει" στην καθημερινότητα.

Ο Άρης Αραγεώργης ήταν εξαιρετικό μυαλό, καταρτισμένος και πάρα πολύ έντιμος άνθρωπος. Αποφοίτησε από το ΕΜΠ σαν μηχανικός και επέστρεψε σ' αυτό σαν φιλόσοφος της επιστήμης, με διδακτορικό από το Πίτσμπουργκ. Τότε κατάλαβε ότι στο πανεπιστήμιο μπορούσε ν' ανοίξει τα φτερά του, θεωρώντας το ως ενδιαίτημα ("habitat"): συνεισέφερε όχι μόνο στο δικό του πεδίο αλλά και στην ανάπτυξη των εκπαιδευτικών και ερευνητικών δραστηριοτήτων του Ιδρύματος, όπως λέει η ανακοίνωση της Συγκλήτου - που καθιέρωσε βραβείο στο όνομά του. Λειτουργήσε χειραφετητικά για τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές του, ως επιστήμονας προσιτός και εμψυχωτικός, αλλά πάντα με λεπτή αίσθηση του χιούμορ. Συνεργάστηκε σε προπτυχιακά και μεταπτυχιακά προγράμματα του Παν. Πατρών, του ΕΜΠ, του ΜΙΘΕ και του Ανοιχτού Πανεπιστημίου, υποστηρίζοντάς τα με την ίδια θέρμη - όπως υποστήριξε το εγχείρημα ανοιχτής φιλοσοφικής συζήτησης του περιοδικού "Cogito" (εκδ. Νεφέλη, 2004-2008, με τη στήλη "Παραδοξολογίες και παιχνίδια"), http://www.nnet.gr/cog.../cogito%20downloads/cog02_p.59-61.pdf και αργότερα διηύθυνε τον "Δευκαλίωνα". Ταυτόχρονα, υπήρξε αλληλέγγυος στους αγώνες φοιτητών και εργαζομένων για ένα ανοιχτό πανεπιστήμιο, και δεν δίστασε να προσφέρει τις φιλοσοφικές γνώσεις του προς "μη ειδικούς", στο Κοινωνικό Πανεπιστήμιο του Κέντρου "Λαμπηδόνα", στον Βύρωνα (βλ. <https://drive.google.com/.../1m9kuTXr8J1SbFaLnyw-gPQW8IO.../view>) "Ήταν ίσως ένα από τα σημαντικότερα ταλέντα στον χώρο της φιλοσοφίας στη χώρα μας", έγραψε στο συλλυπητήριο μήνυμά του ο Αρ. Μπαλτάς.

Η δουλειά του συνεχίζεται μέσα απ' τους συνεργάτες του, διακόπηκε όμως ανέλπιστα από την αρρώστια που με τόση λεπτότητα ο ίδιος φρόντισε να κρατήσει μακριά μας.

Έφυγε, παίρνοντας ένα κομμάτι μας μαζί του.